

Változtasd meg gondolkozásodat a gyülekezetéről!

Énekek: 295: 1-2; 277: 1-4; 171; 195: 1-3.

Alapige: „És ő (Krisztus) „adott” némelyeket apostolokul, másokat prófétául, ismét másokat evangélistául, vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől öhozzá, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”Efézus 4: 11-16.

Bibliolvasás: „Testvéreim, ne legyetek gyermekek a gondolkozásban, hanem a rosszban legyetek kiskorúak, a gondolkozásban ellenben érettek legyetek. A törvényben meg van írva: „Idegen nyelveken és idegenek ajkával fogok szólni ehhez a néphez, és így sem hallgatnak rám”, ezt mondja az Úr. Úgyhogy a nyelveken való szólás jel, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek, a prófétálás pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek szól. Ha tehát összejön az egész gyülekezet, és mindnyájan nyelveken szólnak, és közben bemennek oda az avatatlanok vagy a hitetlenek, nem azt fogják-e mondani, hogy őrzöngtök? De ha valamennyien prófétálnak, és bemegy egy hitetlen vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja, és így szívének titkai nyilvánvalóvá lesznek, úgyhogy *arcra borulva imádja az Istent, és hirdeti, hogy az Isten valóban közöttetek van.*

A gyülekezeti összejövetel rendje

Mi következik mindezekből, testvéreim? Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épületeseket szolgálja! Ha nyelveken szól is valaki, ketten vagy legfeljebb hárman szóljanak, mégpedig egymás után; egy valaki pedig magyarázza meg. Ha pedig nincs magyarázó, hallgasson a gyülekezetben, csak önmagához szóljon és az Istenhez. A próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítélik meg. De ha közben az ott ülők közül egy másik kap kinyilatkoztatást, az előző hallgasson el. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki bátorítást kapjon. A prófétákban lévő lélek pedig alárendeli magát a prófétáknak. Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene. Mint ahogyan ez a szentek valamennyi gyülekezetében történik (...).” 1Kor 14: 20-33.

Szeretett testvéreim, egy blogon olvasható a következő fikció történet:

„Egy kisvárosban történt valahol Európában, hogy a püspök odahelyezte az egyik legbuzgóbb papját. De ez senkit nem érdekelt, sem az új pap személye, sem a buzgósága, üres templomban prédikált. Elhatározta, hogy házról-házra, ajtóról-ajtóra kopogtat. Meg is tette, de mindenütt legfeljebb kimért udvariasságot kapott, kivéve, ahol még méltatlankodtak is a zaklatásért. Az egyik helyen aztán, a volt egyházközségi elnök, szemébe is mondta a nép véleményét, "az egyház itt már halott, senkinek nincs szüksége templomra, sem papra."A

rideg valóság lesújtotta, egyre csak a halott egyházzól és templomról kimondott szavak visszhangzottak a fejében.

Sokáig tusakodott, mígnem épp a kimondott egységes vélemény nyomán kapott egy sugallatot. A következő héten a városka helyi lapjában fekete keretes gyászjelentést tett közzé a következő szöveggel:

„Alulírott (...) plébános – egyetértésben a hajdani egyházközség tagjaival – szomorú szívvel közlöm, hogy a *Szent Ferenc Plébánia* hosszas szenvedés után elhunyt. Az egyházközség területén lakókat szeretettel hívom a végtisztesség megadására, amelyet, gyászistentisztelet keretében, vasárnap délelőtt 11 órakor tartunk.”

Vasárnap már fél 11-kor megtelt a templom. A felháborodott kíváncsiskodók méltatlankodva kérdezték egymástól: „Mi lesz most itt?”

Arról, ami valóban történt, a helyi lap egyik fiatal tudósítója számolt be. Ezt írta:

„Amint beléptem a zsúfolásig megtelt templomba, mindjárt feltűnt a virágokkal díszített ravatal az oltár előtt. Egyszerű, tölgyfából készült koporsó volt, rajta aranyozott kereszt. A plébános 11-kor felment a szószékre. Néhány percig csendben imádkozott. Mindenki feszülten figyelt. Ezután az összegyűltekre nézett és így szólt:

- Az egyházközség hívei, vagy legalábbis azok, akik most egybegyűltek, valamennyien közölték velem, és a magatartásukkal is igazolták, hogy egyházközségüket halottnak tekintik, és már reményt sem látnak az újjáéledésére. Most azonban szeretném, hogy ha megadnák a halottnak járó utolsó végtisztességet! Kérem, hogy valamennyien sorban menjenek el a koporsó mellett, és vessenek egy búcsúpillantást a benne nyugvóra. Ezt követően hagyják el a templomot. A gyászszertartást egymagam fogom elvégezni! Ha azonban a történetek után akadna valaki, aki elgondolkodik, és elkezd hinni a holtakat feltámasztó élő Istenben, akkor kérem, hogy jöjjön vissza! – Ennyi volt a plébános beszéde.

Ezután lassan megindult a nyitott koporsó körül a gyászmenet. A sorban az utolsó én voltam, – írta a tudósító – így maradt elég időm, hogy magam is elgondoljak. Vajon mi is az Egyház? Kik és mik vagyunk mi, akiket *hívőknek* neveztek valamikor? És vajon ki van a koporsóban? Bizonyára a megfeszített Krisztus képe vagy szobra, esetleg egy feszület. Közben láttam, hogy mindenki zavart arccal távozik, mint aki fél beletekinteni a másik szemébe. Bármi is legyen a látvány, úgy látszik hatásos, mert egyre többen tértek vissza a templompadokba. Végre én is ott állhattam a koporsó előtt, és alig mertem kinyitni a szemem, hogy belenézzek. Amikor azután félve mégis megtettem, nem az egész Egyházat, nem a halott egyházközséget, nem Krisztus ikont, nem feszületet, hanem csak egyet láttam a koporsóba tett tükörben, magamat!”¹

Az elmúlt vasárnap, helyreállításunk egzisztenciális (létfontosságú) szükségességéről hallottunk. A szükség esetünkben azt jelenti, hogy mennyei Atyánk vagy megújít és helyreállít, vagy egyszerűen megszűnünk létezni, úgy is, mint gyülekezet, de egyedeinkben is, mert nincs Krisztustól és Isten gyülekezetétől független egyedi létünk. Eltűnünk a történelem térképéről, ahogy előttünk már sokan. A gyülekezettel kapcsolatosan az oroszán és a kafferbivaly harca jut eszembe. Hogyan ejti el az oroszánfalka még a legerősebb vezérhímet

¹ Vö.: http://szeretetlang.blog.hu/2016/02/19/tukorben_vilagosan

is akár a bivalycsordából? Úgy, hogy leválasztják, törbe csadják és valamennyien rárohannak. Ameddig a bivalyok összetartanak, addig az oroszlánok esélytelenek. Ez bizony nemcsak a kegyetlenül vad természetben van így! Péter azt mondja, hogy az ördög, mint éhes oroszlán körülöttünk jár, leselkedve ránk, hogy prédájává tegyen. Mit kel tennünk ellene? Összefogni, egybegyűlni, egymással szorosan összeilleszkedni. Az életben maradásnak áthághatatlan törvényei vannak, az egyik közülük az összetartó összefogás, az egy testként való létezés. Viszont ha nem így gondolkodunk és nem így cselekszünk az életünkért, akkor szétesünk és elpusztulunk.

Hétről hétre ennek az évnek húsvétjára készülünk. Nem tehetem, hogy ma ne hozzam élőtkbe a Magdalából való Mária húsvéti gondolkodását és hitét. Hajnalban asszonytársaival együtt ő is megdöbbenve látta, hogy a sírról valaki elgördítette a hatalmas követ. De addig, ameddig a többiek ésszerűen megállapították, hogy nincs meg a Jézus teste, és egyszerűen hazamentek, addig ez a Mária csak ott téblábolt a sírnál és kétségbeesetten zokogott. Ő képtelen volt megnyugodni. Könnyei fátylán keresztül angyalokkal beszélgetett, akik megkérdezték tőle, hogy miért sír. Ezt válaszolta: - „azért sírok, mert elvitték tőlem az én Uramat és nem tudom, hová tették.” A feltámadott Jézus is megkérdezte tőle, hogy miért sír és kit keres, de mivel ő azt gondolta, hogy a temetőkertész, ezt monda néki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted őt, és én elviszem őt.²

Magdalai Mária ragaszkodott Jézushoz még az ő halálában is, amit a feltámadott Jézus méltatott, hisz neki mutatta meg elsőként, hogy ő él, és Mária, egy asszony lett a feltámadás első hírvivője, ha tetszik apostola!

Különös hitvallás volt a Mária húsvéti hite! Ez a hitvallás arról szólt, hogy neki akkor is Jézus kell, ha ő élettelen Megváltó, és már senkinek sem tud segíteni! Nem tér napirendre felette, nem fordul sarkon, és nem hagyja el, mert nem teheti! Mária akkor pazarolta Jézusra mindenét, amikor ő meghalni ment a Golgotára, a lábára öntötte illatos olaját, amit még Júdás is egy évi keresetnek megfelelő összegre értékelt. Most pedig a temetőben hullatja Mestere üres sírjára a könnyeit, látszólag teljesen értelmetlenül, mert emberileg a reménye sem látszik annak, hogy Jézus teste előkerülne. Az evangélium szerint viszont lehetetlen, hogy ennek a hitnek ne lenne Istentől jutalma, mert pontosan ilyen a feltámadásra vágyakozva váró bizalom. Nekünk pedig ma erre van szükségünk! Ez a hit hívja Krisztust, aki nem teheti meg, hogy ne válaszoljon. Valaki azt mondta, hogy azért támadt fel Jézus olyan hamar, mert már nem bírta nézni Mária könnyeit. Jézus pénteken délután meghalt, de már vasárnap hajnalhasadásakor fel is támadt. Ma nekünk is erre a hitre van szükségünk, nemcsak annak a buzgó plébánosnak, aki nem volt hajlandó lemondani a gyülekezetéről.

A Mária húsvéti hitével ellentétben viszont rendkívül sok rossz hit, sőt egyenesen istenkáromló tévképzet van az emberek fejében a Krisztus testéről, az Anyaszentegyházról. Kedden egy iskoláscsoport látogatta meg a templomunkat. Két lány cinikus vihorászással közölte a vezető tanárral, hogy be nem teszi lábát abba a templomba, mert ők egy másik gyülekezethez tartoznak. Hazudtak, vagy sem, most nem ez a fontos nekünk, hanem az, hogy különös felfogásuk van a gyülekezetünkről; úgy kerülnek el, mint egy hullát, vagy fertőző leprást. De kinek fáj ez? Ki tud emiatt sírni?

² Vö. János 20: 1; 11-18.

A következtetést levonva, ki amint gondolkodik az Egyházzal, annak megfelelően is cselekszik a gyülekezetében! Ha tehát valaki hitetlenül úgy gondolja, hogy a gyülekezete „halott”, akkor halotthoz illően fog viszonyulni hozzá. A feltámadás minden reménye nélkül temeti el és felejt el mindörökre. A halottól nem vár már semmit, a halottnak nem akar adni semmit! Ott hagyja a temetőben és haza megy, ahogy ezt a Jézus tanítványai is tették húsvétkor.

Sokan úgy gondolják, hogy az Egyház, sőt az egykori saját gyülekezet is, az csak úgy van, mint az időtlen idők óta létező hegyvonulat a Föld nevezetű bolygón. A mai emberek azt hiszik, hogy az a bizonyos égiszű kőhegység akkor is van, ha gondol rá, törődik vele, és akkor is van, ha messze elkerüli, sőt, ha soha nem látja, és nem is ismeri, mert annak csak úgy lennie kell! Ehhez a gondolkodáshoz szervesen hozzá tartozik az, hogy soha semmivel nem tartozom ennek a tölem függetlenül is létező, vagy nem létező „Egyháznak.” Egy ilyen Egyháznak nem kell adományokat adni, mert Isten teljesen értetlen, sőt irracionális módon tartja fenn, ezért tudja mindig kifizetni a számláit. Aki így gondolkodik az Egyházzal, annak teljesen természetes, hogy könyöradományát, vagyis nem a hálaáldozatát, hanem a maradékból még megmaradt alamizsnáját az év utolsó napján fizesse be, mert úgy mond, jól meg van az Egyház egész éven át a támogató hozzájárulása nélkül is. Racionális cselekedet ugyebár, hogy nem pazarolunk könnyeket, sem pedig drága balzsamot arra, ami nincs, vagy már halott!

Az önmagától létező Egyház téveszméjéhez az is hozzá tartozik, hogy az Egyháznak minden tevékenysége akkor is működik, ha történetesen egész év alatt egyszer sem veszek részt semmilyen közösségi munkában. Példának okáért ugyanis, a templom önmagát takarítja ki, a lecsúszott cserép magától megy vissza a helyére, a fű mindig csak akkorára nő, hogy azt senkinek nem kell soha lekaszálnia. A kihirdetett közösségi programok és alkalmak pedig akkor is megvalósulnak, ha az, akinek szól, nem vesz részt rajta.

Hasonló romlott tévképzetek élnek a fejekben a lelkészről és a lelkési szolgálatról. Ahogy az Egyház önmagától van, hasonlóképpen a papi szolga is. Ilyenként a lelképásztor soha semmilyen segítségre nem szorul. Egmaga képes mindent megoldani és elintézni. Mivel mindent ő cselekszik, mindenért egyedül ő a felelős, ő az egyetlen feláldozható bűnbak. Azért is ő a felelős, ha a fejekben ördögtől sugallt tévképzetek uralkodnak Istenről, emberről, gyülekezetről, életéről és halálról, szóval mindenről.

Krisztus Urunk gyülekezete azonban nem ilyen, hanem élő és valóságos életközösség, és semmi köze nincs egyetlen sötét tévképzetünkhöz sem! Az evangélium helyi gyülekezetben való prédikáltatása nem örökké tartó, nem egy önmagától állandóvá váló képződmény, hanem sokkal inkább a nyári záporosőhöz hasonló, amely gyorsan elvonul, így, amit elér, azt elér, amiit pedig elkerül, azt elkerüli és nem tér vissza, nem áll meg egy helyben. Nyomában azonnal jön a forrón izzó nyári Nap, hősége pedig a gyors zápornak még a nyomát is fölnyalja. Történelmi tapasztalat, hogy az evangélium a világ egyetlen pontján sem marad tovább hamisítatlan és tiszta, mint ameddig egy ember emlékezete terjed. Amíg éltek azok, akik magukkal hozták, az apostolok, a mártírságot vállaló egyházatyák, az üldözött reformátorok, az Antikrisztusok által megölt tanúk, addig állt és növekedett az egyház, de mihelyst ők és az emlékezetük is odalett, eltűnt a világosság is, helyét pedig gyülevész lelkek és tévtanokat hirdetők foglalták el. Ébresztő testvérek! Vásároljatok, míg a piac ajtótok előtt

van! Gyűjtsétek be a termést hangyaszorgalommal, míg tart a nyár és süt a Nap. Fogadjátok be a kegyelemmel prédikált evangéliumot, ameddig itt van!

Emlékezzetek arra, hogy ez az evangélium kezdetben a zsidóknál volt, de nem maradt meg közöttük, és még mindig nem tért vissza hozzájuk. Pál elhozta az evangéliumot Európa földjére, a mai Görög- és Törökország területeire, akik akkor be is fogadták, de mára a helyük sincs meg, és mindenhol Allah nevét emlegetik. Egykor Észak Afrika nagy városai és Róma maga is felvirágzott az evangélium által, ma viszont Rómának pápája van, a többi helyen pedig szintén arabok vannak. Így ti se gondoljátok, hogy a kegyelem ígéje örökre a tiétek lesz, mert a hitetlenség, a hűtlenség, a hálátlanság és a megvetés miatt nem maradhat köztetek örökké!³

Krisztus gyülekezete tehát nem önmagától, nem időtlen időktől fogva van, hanem Isten kegyelemmel prédikált ígéje által történik. Az Isten záporzó irgalmának hatására, annak nyomában sarjad a gyülekezet, növekszik és illeszkedik egybe, egy testté mindaz, aki hívő szívvel befogadta Krisztust (16. vers). A gyülekezet középpontjában nem a pap áll, hanem Jézus Krisztus, mert bizony a hit az evangélium hallásából van, az Isten ígéje által.⁴ Mert mindenki, aki a hamísítatlan evangéliumot meghallva hívja segítségül az Úr nevét, megtartatik, azaz üdvözülni fog. De mi módon hívná bárki is segítségül az élő Jézust, olyan ember, aki nem hisz? És mi módon hihetne bárki abban, aki felől soha nem hallott? Mi módon hallhatnának felőle prédikáló nélkül? Végül mi módon prédikálna bárki is Krisztust, ha nincs erre neki Ő tőle való elküldetése?⁵ Itt az ideje, hogy Krisztus beszéde által világosság támadjon, hogy ne tévelyegjünk, mert az Egyház, vagy gyülekezet kérdés, a személyes üdvösségem kérdése, és az eljövendő nemzedék, vagyis a gyermekeink és unokáink üdvösségének a kérdése!

Tisztán és világosan kimondva ez azt jelenti, hogy amennyiben nincs élő közösségem Krisztussal a gyülekezetemben, veszélyben forog az örök életem és az egész közösség jövője. Ha pedig már gyülekezet sem kell ahhoz, hogy Isten gyermeke legyek, akkor semmi közöm a keresztyénséghez és Krisztushoz sem! Márpedig keresztyénnek lenni azon túl, hogy Isten gyermeke vagyok, azt is jelenti, hogy Jézus Krisztus tanítványa vagyok, tanítvány pedig csakis a Krisztus gyülekezetében lehetek. Üdvösség és gyülekezet tehát összetartoznak! Hogyan?

Erről olvasunk az Efézusi levél 4. részében. A Szentlélekisten Pál apostol által világosan tanítja, hogy Mindenható Urunk nem a kozmikus légüres térben, nem a múltban, nem a távoli jövőben, nem a szomszédban tevékenykedik, ahol mindig zöldebb a fű, hanem a helyi gyülekezetben, itt és most, méghozzá ígéje és Szentlelke által. Tény tehát, hogy „a kegyelem (...) mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott.”⁶ Ő adott szolgálakat az Egyházban és a helyi gyülekezetben. Senki nem lesz önmagától a Krisztus szolgája! Önmagától nem szolgál lesz az ember, hanem pöffeszkedő kis király! Önjelöltként senki nem válhat apostollá, csak hamis apostollá. Önjelöltként senki nem lehet prófétává, csak hamis prófétává. Senki sem lehet önjelölt evangélista, sem hiteles lelkipásztor vagy tanító! Én

³ Vö. Luther Márton, Kolozsvár 2010. o. 59.

⁴ Róm 10:17; Gal 3:2 és 5.

⁵ Róm 10:13-15.

⁶ Ef. 4, 7.

tudom, sőt meg vagyok győződve, hogy engem Krisztus választott ki, Ő hívott el, Ő készített fel, és továbbra is Ő tesz alkalmassá arra, hogy ennek a gyülekezetnek evangéliumot hirdető lelkipásztora, tanítója és prófétája legyek. Krisztus adott engem nektek, ennek a gyülekezetnek, hogy Szentlelke által felkészítsen a benneteket, vörösberényi szenteket a Krisztus testévé való fölépülésre és a szolgálat végzésére.

Ebből is láthatjátok, hogy a lelkipásztori munka, a szolgálatra való felkészítő szolgálat, Jézus szavai szerint tanítvánnyá tételt jelent. Jézus azt a feladatot bízta rám, hogy oly módon tanítsalak benneteket az Isten igéjéből, hogy ki-ki a maga feladatát felismerve, azt betöltve, alkalmas legyen a Krisztus testének, vagyis a közösségnek az építésére. Feladatom, úgy hirdetni és tanítani Krisztust, hogy felismerd helyedet a gyülekezetben, és a tőle kapott ajándékkal szolgálj a testvéreidnek. Én a tanítás ajándékával szolgálok neked, hogy te majd a neked adott ajándékkal szolgálhass másoknak, és talán még nekem is.

A gyülekezetben mindenféle szolgálatnak egyetlen célja az, hogy mindnyájan eljussunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra.

A Krisztusba vetett bizalom természetfeletti erő, amelyet a keresztyének szívében a Szentlélek munkál. Az igaz hit rendíthetetlen észjárás, gondolkodás, amely nem csapong ide-oda, nem saját gondolatai körül révedezik, hanem az Atya Istent ragadja meg Krisztusban, az Ő Fiában. Ő benne szemléli az egy igaz Istent, aki által a szívét feltárta, és a bűnből, a halálból kegyelemre, új, örök életre segít. Olyan bizalom ez, amely nem a saját érdemre, méltó mivoltára hagyatkozik, hanem csakis az Isten Fiára, az Ő erejére és hatalmára, az általa véghezvitt üdvösségre. A váltság egyetlen Urába belegyökerező hit nem hideg, nem rest, nem üres és nem hiábavaló, hanem igazság és élő cselekvő erő. Ahol ez a hit megvan, gyümölcsözik is! Ahol pedig nem tud növekedni ez a hit, ott kiskorúság van. A hitben és Isten ismeretében pedig kiskorú az, akit mindenféle tanítás szele ide-oda dobál és elsodródik az üdvösség útjáról az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától.

Köztetek az a szent feladat hárul rám, hogy Krisztust tanítsam, hogy általa megtanuljunk az egy igazsághoz, az Isten igazságához ragaszkodva növekedni a szeretetben. A kegyelmes Isten pedig hit által szüljön bennünket újjá! Ő segítsen bennünket mindenestől őhozzá felnőni, aki a fej, a Krisztus.

Pál azt mondja, hogy az általa prédikált evangélium az Istennek igazsága, mert az Ő igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. Róm 1:17. Az Istennek az evangéliumban megmutatott igazsága minden igazság felett való igazság, mindennél valóságosabb örök valóság, amitől, és amiből senkinek és semminek nem szabad bennünket ki, illetve elmozdítania! Minden más valóság, ami most tapasztalhatóan még körülvesz, egyetlen szempillantás alatt fog eltűnni, de Krisztus beszéde és a benne foglalt valóság örökre megmarad!

Isten azért adott bennünket egymásnak, hogy ez a gyülekezet, mint Krisztus teste az Ő hatására egybeilleszkedjen és összekapcsolódjon, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes tag a saját adottságának megfelelően működjön. Gondoskodjék egyfelől önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben, másfelől pedig, hogy ezzel a szeretettel mást is építsen.

Mennyei Atyánk pontosan ilyen gyülekezetnek akar látni bennünket, a vörösberényi református egyházközséget, a mi gyülekezetünket. Vajon szeretnél-e ehhez a gyülekezethez tartozni? Akkor könnyek közt változtasd meg a gondolkodásodat az evangélium ma még általam is hallható és látható tanítása alapján! Ámen.